

NGÀI VÔ TRƯỚC

Ngài Vô Trước vào tu kín trong động ở núi Chân Chim để tìm Thầy Maitreya học đạo. Suốt ba năm tu luyện trong động, nhưng Vô Trước không hề thấy được một dấu hiệu khả quan nào, và điều đó đã làm cho Ngài chán nản. Suy nghĩ như thế, Ngài vội bỏ hang động ra đi. Khi vừa bước ra, Ngài liền gặp một ông già đang mài thanh sắt lớn làm kim. Ngài hỏi: Ông làm cái gì vậy? Ông lão đáp kệ trả lời:

*"Khi một người tu tập, rèn luyện nội tâm,
Thì không có điều gì mà không thành tựu,
Cho dù núi non có trở thành cát bụi,
Sức mạnh của tâm thức sẽ vượt qua tất cả".*

Nghe xong bài kệ, tâm Ngài trở nên tươi tỉnh, phấn chấn, và Ngài quyết định trở lại hang động để tu tập. Thế rồi, ba năm trôi qua, Ngài cũng không tìm thấy được điều gì, trong lòng buồn phiền. Ngài lại bỏ hang động ra đi.

Lúc ấy Ngài chợt thấy ảnh tượng của những giọt nước đang sỏi mòn vách đá trong hang động, bỗng dung tâm Ngài bừng tỉnh; rồi Ngài trở lại hang tu tập. Một lần nữa, ba năm lại trôi qua, giờ đây trước mắt Ngài đầy dẫy nỗi ưu phiền, Thầy Maitreya vẫn biền biệt tung tích. Ngài bèn bỏ hang động ra đi. Lúc ấy, Ngài lại thấy ảnh tượng của một vách đá bị sỏi mòn bởi những cánh chim bay, tâm thức Ngài bỗng dung định tỉnh, và quyết chí trở lại hang đá tu tập. Thế rồi, ba năm nữa lại trôi qua, buồn phiền và chán nản lại kéo về trong tâm thức, rồi Ngài lại từ giả ra đi.

Nhưng lần này, khi vừa bước ra khỏi hang đá, Ngài lại gặp một con chó sói tội nghiệp đang nằm dài, quằn quại. Phần nửa thân sau của nó thì đang lở lói bởi sự gặm nhấm của côn trùng, phần nửa thân trước của nó thì phều phào rên rỉ. Nhìn thấy cảnh đó bỗng nhiên tình thương thông thiết của Ngài trào dâng một cách phi thường; và Ngài bèn tìm cách cứu giúp nó. Lúc đó, Ngài nghĩ rằng, ta nên cắt bớt thịt của mình, rồi dùng nó để dờn những côn trùng đang gặm nhấm trên thân con chó sói tội nghiệp này. Ngài liền đi mượn một con dao và tự tay cắt thịt của Ngài. Thịt đã cắt xong, nhưng vì sợ rằng, nếu lấy tay mà bắt những côn trùng thì sẽ làm chúng chết, và làm cho con chó sói càng đau đớn thêm. Đắn đo suy nghĩ một lúc, Ngài quyết định dùng chính cái lưỡi của mình để liếm những côn trùng ra khỏi những chỗ bị lở trên thân con chó sói. Trong lúc Ngài vừa liếm vào vết lở, thì bỗng dung Bồ Tát Maitreya (Di Lặc) xuất hiện.

-Vô Trước liền hỏi:

"Con đã tu tập quá lâu trong hang đá để chờ Ngài, nhưng tại sao không hề thấy một dấu hiệu nào của Ngài ? "

-Bồ Tát đáp:

"Ta đã ở trong đó từ lúc ban đầu, nhưng do tâm thức của người bị ngăn che bởi các dục vọng, ưu phiền nên người không nhìn thấy ta đó thôi. Nay do người phát khởi một tình thương vô bờ nên mọi chướng ngại trong tâm thức của người đã băng tiêu, vì thế mà người thấy ta ".

Truyền thuyết còn kể rằng để chứng tỏ lời nói của mình là sự thật, ngài Di Lạc bảo ngài Vô Trước công ngài xuống chợ. Mọi người trong chợ hỏi ngài Vô Trước tại sao lại công một con chó già ghè lở xuống chợ làm gì? Ngài Vô Trước mới thực sự ngộ ra rằng các hiện tượng trong vũ trụ đều được nhận biết khác nhau qua tâm khác nhau của chúng sanh.

Bây giờ Vô Trước cầu xin Bồ Tát truyền pháp tu hành, Bồ Tát bảo Vô Trước hãy nắm lấy tà áo của Ngài, rồi họ cùng bay lên cung trời Tushita (Đâu Suất). Trên cung điện nhà trời, Vô Trước ở lại một buổi sáng để học đạo, lúc trở về trần gian mới hay rằng, mình đã ở trên cung trời 53 năm rồi.

Trên cung trời Tushita, Bồ Tát Maitreya đã truyền tâm pháp toàn thiện cho Vô Trước và năm phân giáo, mà sau này Ngài đem về truyền bá ở trần gian.

Trong Kinh Đại Phật Đảnh Thủ Lăng Nghiêm, đức Phật có dạy rằng những chúng sanh có cùng một **“cộng nghiệp”** sẽ nhìn thấy, nhận biết những cảnh vật chung quanh giống nhau. Câu chuyện ghi lại ở trên chứng tỏ điều đức Phật dạy không bao giờ sai, chỉ vì chúng ta không đủ duyên (căn cơ khác nhau) cho nên không trải nghiệm được những gì đức Phật dạy trong Kinh nên sinh tâm nghi ngờ. Thật vậy, nếu chúng ta có duyên tu tập nhập Đàn Tràng Lăng Nghiêm, một số Tăng Ni và Phật tử đã thấy được bằng mắt cảnh giới của Đàn Tràng Lăng Nghiêm trong ngày khai đàn không còn là hình ảnh như thường ngày thấy mà là một cảnh giới (dimension) không ngăn mé và rất đông chư vị từ cảnh giới khác về cùng tu tập trong đàn tràng (Tăng Ni, Phật tử không phải đang thiên định để nói rằng “tưởng tượng”).

Việc này đưa ra cũng để giải mã những chỉ trích về núi Linh Thứu tại Ấn Độ nơi mà các Kinh Đại Thừa thường lấy nơi này làm bối cảnh đức Phật giảng Kinh. Nếu Tăng Ni và Phật tử đã viếng thăm đỉnh núi Linh Thứu sẽ thấy rằng diện tích của nơi này khoảng 100 m2 (900 sft). Cho nên, nếu không trải nghiệm được cảnh giới của đức Phật thị hiện giảng pháp, dĩ nhiên, mỗi nghi sẽ khởi lên khi Kinh ghi lại đã có rất đông các vị Bồ tát từ các quốc độ Phật khác đến nghe pháp.

Chùa Phật Quốc Thanh Tịnh Tâm